

La dansa de les abelles

Alguna cosa que sap, que no pot
guardar només per ella, la reprèn
del seu camí, tan cega de la flama
que crema els camps, i els travessa, bronzint
d'un plaer que és tan seu. Bruta de llum,
sap que l'haurà de dir abans no caigui
al trauc d'uns altres ulls que ja l'oblidin.
Ho farà tremolant del seu esclat.
Semblarà dir-los que l'hi sabotegin.

Cranc

Surt de la cova on s'amaga i pren
un camí cap enrere. Amb ulls
mesquins aguaita, vibrants del bruel
d'un oratge que torna revingut
de llum, com un espasme, i s'acosta,
sense avisar, a pinçar-nos les cames.
Hem de saber d'on ve, cap on ens duu.
Amb fúria, esclafem-li l'armadura,
escopim-li l'eixuta mar d'un vel
de sal, la que s'empassa els cossos nus.
Recorda. Menja't els dies forçats
amb els dits de molsuda carn, aquella
carn d'estiu, a la platja, de petits.

Resina

A l'Adrià Targa

Rebufen, arrapats als murs, uns llangardaixos atònits mentre el sol esclata de la fúria indòmita que el crema. L'angúnia anirà ofegant-lo. El vent ranqueja entre les branques que espeteguen del boig esforç d'alçar-se enlaire i la llum xardorosa del desig s'estén a través de les fulles, com cremant-les. No hi ha ni una ombra verda a les roques que es claven en terra, ni cap clot, lliures de reflectir el batec de les coses que ara les envolten. En un espasme elèctric s'obliden d'on són. Només algun dels arbres exhala una llàstima aliena, recordada, i fart d'aguantar-se dempeus, perleja el líquid apegalós que el drena. Per fi farà visible a l'escorça el dolor. I ara que mor la mel dels dies es projecta, allargassada, l'ombra d'un insecte que lluita contra el munt de resina que el pren. S'hi rebeca. Quan mori de l'asfíxia que comença a estendre's quedarà bellament fixat, com un trofeu.

Pol·len

De nou, esclar, seràs mirall,
buscaràs en la llum dels gestos l'embat mínim
del teu cos. A través de l'ull del pany,
imitaràs la forma de les coses
en un greu exercici d'estil, un intent
de comprendre com és possible que aquests llavis
s'esbatanin en tanta foscor, esllanguint-se
en un rastre d'espurnes rialleres.
El vent del cos, balmat de tant de corc,
les repel·lirà, ja ho saps —per què hi penses?—,
mentre els talps ja desfan tots els jardins,
i excaven, mentre els pous udolen l'aigua,
i encara excaven, fins que tanquis portes,
serris persianes i fart renunciïs
a entendre el ball precís de les abelles.

Métro Rue de la Pompe

Plou damunt dels carrers
com dins dels passadissos
on un bosc de rajoles
verdes va repetint
el repic engrandit
de l'exèrcit de dones
i el seu pas de metall.
Pel moviment graciós
s'aixequen les faldilles
i deixen admirar
el volum de les cames
decidides, torrent
enllà, arrossegant-hi.
Ofegat en el mar
del seu desig, te'l beus,
empasses glops de núvols,
i encara creus que ets tu
qui sap fer les ofrenes
del teu cos. Vinga, escolta-te-les.
No sonen com si et fossin
enceses? No hi pots veure
una llum, com passió?

Pregària

Ja ho veus, un altre dia que s'escapa
vençut pel seu dolor, i que no ens dóna
ben bé res. Ploriqueja amb desconsol,
i deixa plens de llàgrimes de sang
els núvols que reposen del seu crit.
Ve a explicar-nos que si no l'hem vist
sortir deu ser perquè l'estimem poc,
i que ara necessita anar escampant-se,
i que ens perdona. Que ens convé deixar
els esperits i els cossos que ens bevem,
i posar seny, que som fràgils, i daura
les fulles com el vidre fos per mostra.
Quan per fi calla, la nit va estenent-se
com un vestit llançat damunt del llit.
S'obre la mar, i els estels ens vigilen.
"I just ara he de renéixer?" Anem.

Camaleó

Ja s'hi ha vist, als teus ulls, i el foc roent
dels gestos li ha gravat, a contrallum,
el secret que buscava. A l'enclusa
d'ella, s'hi martelleja. Sap com viure
per tu i per tu ja viu, del teu color.
S'hi admira, i va dient-ne sentiment
de l'esperit i mentre t'ofereix
el cos et repeteix, maldestre. Àvida
de tu, només t'encerta en els defectes.
Mai no faràs cap gest que sigui d'ella.

Trens

Passen combois pels ulls que fugen lents
d'uns altres ulls com túnels, com dos pous
que excaven terres mancades de l'aigua
que cerquen, devastades per la llum.
Dels ulls que busquen surten les arrels,
com branques, a trobar el mur on poder
arrapar-se, tan soles. L'heura bat
plena de sang al trau líquid del temps.
No llagrimeja. Pensa cap on van
els vagons indecents que no l'esperen.

Col·lecció Biblioteca de la Suda

Úlimes publicacions

151. Rosa Fabregat, *Ancorada en la boira. Obra poètica I (1953-1993)*, 2013.
152. Lucia Pietrelli, *Esquelet*, 2013.
153. Cristina Casas, *Al mig de les coses*, 2013.
154. Josep Lluís Roig, *Un boxejador entre la boira*, 2013.
155. Àngels Marzo, *Saba bruta*, 2013.
156. Eduard Sanahuja, *El llançador d'espases*, 2013.
157. Jacint Sala, *Me'n vaig*, 2013.
158. Joan-Elies Adell, *Si no et tinc*, 2013.
159. Jordi Jové, *Les hores oblidades. Poesia (1983-2003)*, 2014.
160. Joan Duran i Ferrer, *Extrema llum*, 2014.
161. Jordi Pàmias, *Terra, mite, àngel. Obra poètica V*, 2014.
162. Gemma Casamajó, *Terra campa*, 2014.
163. Joan Asbert, *Amanida de fruites*, 2014.
164. Ramon Guillem, *La set intacta*, 2014.
165. Joan Callau, *L'avis de l'àngel*, 2014.
166. Akiko Yosano, *Cabells enredats*, 2014.
167. Manuel Bellver, *Nord*, 2014.
168. Jordi Guardans, *La presència del transparent. Obra completa 1994-2014*, 2014.
169. Joan Carles González-Pujalte, *Les coses i els miratges*, 2015.
170. Marc Rovira, *Els ocells de la llum*, 2015.

SÈRIE TRANSVÀRIA

7. Guillem Viladot, *Abans podríem passar pel Louvre*, 2000. Pròleg de J. Pont.
8. Ernest Ibáñez Neach, *El camí del vent*, 2000.
9. Manuel de Pedrolo, *Us convida a l'acte*, 2000. Edició i pròleg de X. García.
10. Henri Michaux, *La nit es mou*, 2001. Traducció de M. de Pedrolo i il·lustracions de B. Rossell.
11. Patrick Gifreu, *Gaudí, la glòria del gran arquitecte*, 2003. Il·lustracions de Frederic Amat.
12. Enric Casasses, *Uhl*, 2007.
13. Carles Hac Mor, *Regoc*, 2009.
14. Dolors Miquel, *El Mussot*, 2009.
15. *Poesies de Màrius Torres*, 2010. A cura de Margarida Prats.
16. *Versions de poesia europea, per Màrius Torres*, 2010. Estudi i edició de Pere Ballart i Jordi Julià.
17. Carles Hac Mor, *Obra completa punt u*, 2011.
18. *Poesies de Màrius Torres*. Edició especial limitada amb il·lustracions de Joaquín Ureña. A cura de Margarida Prats, 2012.